

ÚŘAD PRO OCHRANU OSOBNÍCH ÚDAJŮ

Pplk. Sochora 27, 170 00 Praha 7
tel.: 234 665 111, fax: 234 665 444
posta@uouu.cz, www.uouu.cz

Čj. UOOU-09383/18-17

ROZHODNUTÍ

Předsedkyně Úřadu pro ochranu osobních údajů jako odvolací orgán příslušný podle § 10 a § 152 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, rozhodla podle ustanovení § 152 odst. 6 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, takto:

Rozklad obviněné, České republiky – Ministerstva vnitra, se sídlem Nad Štolou 963/3, 170 34 Praha 7 – Holešovice, IČO: 00007064, proti rozhodnutí Úřadu pro ochranu osobních údajů čj. UOOU-09383/18-8 ze dne 7. srpna 2019, **se zamítá a napadené rozhodnutí se potvrzuje.**

Odůvodnění

I.

Řízení ve věci podezření ze spáchání přestupku podle § 62 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 110/2019 Sb., o zpracování osobních údajů, v souvislosti se zpracováním osobních údajů v informačním systému o státní službě (dále jen „ISoSS“) bylo zahájeno doručením příkazu čj. UOOU-09383/18-3 dne 26. června 2019 (dále jen „příkaz“) obviněné, České republice – Ministerstvu vnitra, se sídlem Nad Štolou 963/3, 170 34 Praha 7 – Holešovice, IČO: 00007064 (dále jen „obviněná“). Podkladem pro vydání příkazu byl spisový materiál shromážděný v rámci kontroly sp. zn. UOOU-03173/18 vedené Úřadem pro ochranu osobních údajů (dále jen „Úřad“) od 20. března do 21. září 2018, a to včetně vyřízení námitek předsedkyně Úřadu přípisem čj. UOOU-03173/18-31 ze dne 19. září 2018. Příkazem byla obviněná uznána vinnou ze spáchání přestupků podle § 62 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 110/2019 Sb., nicméně s ohledem na ustanovení § 62 odst. 5 zákona č. 110/2019 Sb. bylo upuštěno od uložení správního trestu.

Po zrušení příkazu na základě řádně podaného odporu obviněné pokračoval správní orgán prvního stupně v řízení, jehož výsledkem bylo vydání rozhodnutí čj. UOOU-09383/18-8 ze dne 7. srpna 2019 (dále jen „rozhodnutí“), kterým byla obviněná opětovně uznána vinnou ze spáchání přestupku, a to jednak podle § 62 odst. 1 písm. b) zákona č. 110/2019 Sb., jelikož porušila některou ze základních zásad pro zpracování osobních údajů podle čl. 5 až 7 nebo 9 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679 ze dne 27. dubna 2016 o ochraně

fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (dále jen „obecné nařízení“), a to tím, že ke dni 4. července 2018 uchovávala v souvislosti se zasláním „Žádosti o založení státního zaměstnance – cizince bez možnosti ztotožnění podle registru obyvatel – do rejstříku státních zaměstnanců a přidělení evidenčního čísla“ ve 144 případech osobní údaje uvedené v kopiích osobních dokladů, minimálně v rozsahu fotografie a případně podpis držitele dokladu, a to v rozporu s účelem, k němuž byly shromážděny, tedy za účelem ověření totožnosti subjektu údajů, čímž porušila povinnost stanovenou v čl. 5 odst. 1 písm. b) obecného nařízení a také bez relevantního právního titulu, čímž porušila povinnost stanovenou v čl. 6 odst. 1 obecného nařízení.

Dále byla obviněná uznána vinnou podle § 62 odst. 1 písm. a) zákona č. 110/2019 Sb., jelikož porušila některou z povinností podle čl. 8, 11, 25 až 39, 42 až 49 obecného nařízení nebo hlavy II, a to tím, že v době nejméně od 1. července 2015 do 7. srpna 2018 v ISoSs nevedla záznamy o přístupech oprávněných zaměstnanců služebních úřadů do tohoto systému, tedy záznamy, které umožní určit, kdo k údajům konkrétního subjektu údajů přistoupil, a za jakým účelem, čímž porušila povinnost stanovenou v čl. 32 odst. 1 obecného nařízení.

Zároveň však s ohledem na ustanovení § 62 odst. 5 zákona č. 110/2019 Sb. bylo opět pouštěno od uložení správního trestu.

Nutno doplnit, že rozhodnutím čj. UOOU-09383/18-12 ze dne 11. září 2019 byla opravena zřejmá nesprávnost ve výroku rozhodnutí spočívající v záměně zákona č. 110/2019 Sb. za zákon č. 101/2000 Sb.

Proti rozhodnutí se však obviněná ohradila řádným rozkladem, v němž navrhla rozhodnutí zrušit. Důvodem podání rozkladu, jak uvedla obviněná, bylo nesprávné vyhodnocení podkladů a chybné právní závěry učiněné na jejich základě, přičemž prostřednictvím rozkladu má též dojít k vyjasnění sporných právních otázek.

K tomu obviněná konkrétně především uvedla, že od počátku upozorňovala na způsob zahájení řízení, kdy podle jejího názoru Úřad nemůže argumentovat „jedinečností“ § 62 odst. 5 zákona č. 110/2019 Sb., neboť jde o ustanovení neobvyklé a je proto třeba postupovat dle obvyklých výkladových postupů a v systému související právní úpravy jako celku. Podle obviněné je jedinečný svým způsobem i § 43 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, a pokud hodlá Úřad rozhodovat příkazem, je limitován § 150 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, který připouští uložení povinnosti, a dále § 90 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., kde je obsažen taxativní výčet možností pro rozhodnutí příkazem. Obviněná dále uvedla, že v rámci oznámení o zahájení řízení má správní orgán povinnost poučit účastníka o jeho právech, což se nestalo ve fázi vydání příkazu ani později v řízení, kdy právo na spravedlivý proces a obhajobu svědčí každému účastníku řízení bez rozdílu. Podle obviněné totéž obdobně platí i o vadách výroku příkazu a vymezení předmětu řízení, kde si musela domýšlet, jakou konkrétní povinnost či zásadu měla porušit. Napadené rozhodnutí je oproti příkazu již konkrétnější, ovšem je to až rozhodnutí, ze kterého se dovídá konkrétní kvalifikaci, což rovněž nelze považovat za postup souladný s principy spravedlivého procesu. Obviněná pak ve své argumentaci odkazuje i na principy trestního řízení. Podle obviněné jsou také nevhodné a nepřipadné i komentáře Úřadu uvedené mj. v závěru odůvodnění, neboť poukazovala na zcela základní principy trestního práva a spravedlivého procesu, které správní orgán prvního stupně označuje za „bizarní“.

Obviněná dále odmítá argumentaci ohledně potřebnosti vedení správního řízení a uvádí, že správní orgán prvního stupně nesprávně vyhodnotil rizikovost zpracování a údajnou bezvýjimečnost zákonného požadavku na logování, zde vztaženou na přístupy některých zaměstnanců do systému ISoSS, resp. účelnost požadovaného rozsahu logování, v porovnání s riziky pro práva a svobody subjektů údajů v projednávané věci. Zejména připomíná čl. 5 odst. 1 písm. f) a čl. 32 odst. 1 obecného nařízení, kde se stanoví, že opatření přijatá k zabezpečení zpracování osobních údajů mají odpovídat rizikům a přímo tak protiřečí paušálnímu přístupu zrušeného zákona č. 101/2000 Sb. Ustanovení čl. 32 obecného nařízení pak má řešit úroveň zabezpečení odpovídající hrozícím rizikům, aniž by bylo možno dovodit, že přístup osob oprávněných ke zpracování osobních údajů bude zároveň i neoprávněný. Je tudíž podstatná rizikovost konkrétního zpracování či alespoň jeho druhu a možností zneužití, nikoli jeho velikost (veliký a významný je, jak uvedla obviněná, též katastr nemovitostí, ač do něj může vstupovat kdokoli) či nominální význam systému. Jak také obviněná připomenula, obviněná ví a věděla, kdy se jaký uživatel přihlásí do systému, v jakých modulech pracuje a jak dlouho. Podrobné logování neprobíhalo v případech, kdy se uživatel v rámci vymezené činnostní role dostane k těm informacím, které jsou mu již známé z jeho činnosti v rámci svého služebního úřadu, případně i konkrétního útvaru, který se zabývá činností v oblasti personalistiky.

Dále uvádí, že správní orgán prvního stupně v rozporu s dokazováním i objektivní realitou opomíjí existenci právního titulu pro zpracování osobních údajů v případě ztotožňování části cizinců a uchovávání některých jejich osobních údajů, kdy tvrdí, že takový titul chybí či chyběl. Ten totiž měl být založen ustanovením čl. 6 odst. 1 písm. c) a e) obecného nařízení. V této souvislosti bylo upozorněno i na archivní účely, resp. bylo odkázáno na povinnost zpracovávat přesné osobní údaje a na povinnosti vůči Policii České republiky.

Obviněná zároveň uvedla, že již přijala opatření k odstranění závadného stavu zjištěného kontrolou, nicméně není zřejmé, že by Úřad toto zohlednil v rámci svého rozhodovacího postupu.

II.

Odvolací orgán přezkoumal rozhodnutí v celém rozsahu, včetně procesu, který předcházel jeho vydání a nejprve se zabýval argumentací obviněné.

V této souvislosti především shledal, že při existenci komplexní právní úpravy správního trestání považuje odkazy obviněné na trestní právo za irelevantní. Samo ustanovení § 62 odst. 5 zákona č. 110/2019 Sb., o jehož aplikaci se v tomto případě primárně jedná, pak příkazuje Úřadu upustit od uložení správního trestu pro případ spáchání přestupku, jde-li o správce a zpracovatele uvedené v čl. 83 odst. 7 obecného nařízení. Obviněná nepochybně je správcem dle čl. 83 odst. 7 obecného nařízení. Z dikce § 62 odst. 5 zákona č. 110/2019 Sb. ovšem je zřejmé, že toto ustanovení obviněné nezakotvilo procesní imunitu týkající se vyslovení viny ohledně spáchání přestupku anebo jinou exempci v rámci přestupkového řízení; toto pouze nařizuje upustit od uložení správního trestu. Pokud tedy nastaly okolnosti pro vedení přestupkového řízení, evidentně není vyloučen postup dle § 90 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb. umožňujícím o přestupku rozhodnout příkazem. Druhou větu posledně citovaného ustanovení je nutno chápat jako výčet druhů přípustných sankcí, který nijak nevylučuje upuštění od správního trestu ve smyslu § 62 odst. 5 zákona č. 110/2019 Sb.

Takovýto postup není vyloučen ani ustanovením § 90 odst. 2 zákona č. 250/2016 Sb. a je plně v souladu se zásadou hospodárnosti řízení dle § 6 správního řádu. Odkaz obviněné na ustanovení § 43 zákona č. 250/2016 Sb. pak je naprosto nepříhodný, jelikož podmínkou pro jeho aplikaci je vedení určitých řízení. Lze tedy uzavřít, že § 90 odst. 1 věta první zákona č. 250/2016 Sb. neobsahuje uložení povinnosti (trestu) jako nutnou podmínku pro použití institutu příkazu v přestupkovém řízení. Vzhledem k tomu je možné příkazem deklarovat porušení zákona.

Taktéž třeba připomenout, že věc byla dostatečně skutkově objasněna již v rámci kontroly, a to včetně otázky nápravy stavu, což je další důvod pro řešení věci formou příkazu, přičemž pro tento případ obviněná nehradí žádné náklady řízení. Odvolací orgán připouští, že se jednalo o řešení novátorské, které vychází ze speciální, nedávno přijaté, a tudíž dosud prakticky neaplikované právní úpravy, nicméně nelze v žádném případě mluvit o excesu, jenž by se měl negativně (a nereparovatelně) projevit do celkového výsledku řízení. O tom ostatně svědčí i sama skutečnost, že předmětný příkaz obviněná napadla řádným odporem. Nadto i kdyby bylo vydání předmětného příkazu shledáno vadným, bylo by nutno mít řízení za zahájené na základě oznámení Úřadu čj. UOOU-09383/18-5 ze dne 3. července 2019, jelikož toto oznámení splňuje náležitosti uvedené v § 46 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., přičemž podle § 46 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb. může být oznámení o zahájení řízení spojeno s jiným úkonem v řízení. Odvolací orgán tedy považuje řízení za řádně zahájené i vedené, jelikož obviněná mohla hájit svoje práva, o čemž svědčí i záznam o nahlédnutí do spisu správního řízení (čj. UOOU-09383/18-6 ze dne 10. července 2019) i vyjádření obviněné k podkladům pro rozhodnutí (čj. MV-92156-5/OBP-2019 ze dne 18. července 2019). V této souvislosti odvolací orgán připomíná též rozsudek Krajského soudu v Brně sp. zn. 62 Ca 1/2007 ze dne 27. září 2007, podle něhož součástí podkladů k rozhodnutí, k nimž musí být účastníku správního řízení dána možnost vyjádřit se, není koncept správního rozhodnutí, jež má být správním orgánem teprve vydáno; správní orgán nemá povinnost seznamovat účastníka správního řízení se závěry, k nimž na základě hodnocení podkladů, s nimiž účastníka řízení seznamuje, ve svém rozhodnutí teprve dospěje.

Taktéž nelze souhlasit ani s názorem obviněné ohledně nedostatečné specifikace povinnosti či zásady, kterou měla porušit, neboť v napadeném rozhodnutí jednoznačně správní orgán prvního stupně formuloval jednotlivé výroky tak, aby bylo zcela zjevné, jaká ustanovení byla jednáním obviněné porušena. K námitce obviněné ohledně konkrétnosti výroků pak lze pouze uvést, že specifikace porušení, která jsou obviněné kladena za vinu, byla popsána ve výrokových částech, jak příkazu, tak rozhodnutí a následně blíže rozvedena v odůvodněních. Možno připomenout i rozsudek Městského soudu v Praze sp. zn. 5 A 142/2015 ze dne 15. listopadu 2018, kde se v bodu 23. odůvodnění, a to v návaznosti na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 As 34/2006 ze dne 15. ledna 2008, uvádí: *„Postačí proto, že skutek je vymezen takovými znaky, které jej společně se zasazením do konkrétního místního a časového rámce bez pochybností odlišují od jiného podobného jednání.“* Tento požadavek pak napadené rozhodnutí bezpochyby splňuje.

Vzhledem k uvedenému lze dále konstatovat, že výraz „bizarní“, tedy zvláštní, příp. podivný, vyjadřuje hodnocení orgánu prvního stupně (nikoliv komentář) ve vztahu k argumentaci obviněné týkající se neurčitosti rozhodnutí i nemožnosti se hájit, a to jako argumentace přepjatá a vybočující z mezí nastoleného diskurzu.

Odvolací orgán z uvedených důvodů nemůže souhlasit s poznámkou obviněné obsaženou v přípisu čj. MV-92156-5/OBP-2019 ze dne 18. července 2019 a fakticky podporovanou i v rámci rozkladu, podle níž by věc měla být odložena, případně mělo být postupováno podle § 60 zákona č. 110/2019 Sb. a obě strany neměly být zbytečně zatěžovány. Jednání obviněné totiž dosáhlo určitého stupně závažnosti, resp. společenské škodlivosti (viz odůvodnění napadeného rozhodnutí i text dále), proto bylo nezbytné vinu za spáchaný přestupek deklarovat v příslušném rozhodnutí, nicméně zákon správnímu orgánu ukládá od uložení správního trestu upustit (viz též výše). Kdyby názor obviněné byl vzat v potaz, pak by vedl k závěru, který by činil § 62 odst. 5 zákona č. 110/2019 Sb. zcela nepoužitelný, neboť jakékoli řízení vedené v rámci tohoto ustanovení by bylo vždy zatěžující a nevhodné, a tedy zbytečné a nemělo by být nikdy vedeno. Možno doplnit, že v této souvislosti správním orgánem prvního stupně užitý výraz „bizarní“ vyjadřuje ve skutečnosti použití argumentační metody *reductionis ad absurdum*, jež je standardní součástí právního instrumentáře.

K námitce obviněné ohledně logování (tedy vedení záznamů o přístupu k osobním údajům) je nutné uvést, že věc byla dostatečně skutkově objasněna během kontroly. Zároveň je nutno připomenout, že přestupek podle § 62 odst. 1 písm. a) zákona č. 110/2019 Sb. spočívající v opomenutí pořizovat příslušné záznamy v ISoSS se týká údobí mezi 1. červencem 2015 do 7. srpna 2018, tudíž údobí, v němž platily povinnosti zakotvené v § 13 resp. § 13 odst. 4 písm. c) zákona č. 101/2000 Sb., přičemž i z podaného rozkladu vyplývá, že obviněná těmto povinnostem nedostála. Jediným problémem tak zůstává, zda zrušení zákona č. 101/2000 Sb. a jeho nahrazení stávající úpravou představovanou obecným nařízením (v tomto případě především jeho čl. 5 odst. 1 písm. f) a čl. 32) a zákonem č. 110/2019 Sb., která již povinnost logování výslovně neukládá, představuje pro obviněnou příznivější úpravu znemožňující vyslovit závěr o spáchání přestupku podle § 62 odst. 1 písm. a) zákona č. 110/2019 Sb. V této souvislosti pak obviněná svoji argumentaci de facto omezuje na připomínání míry rizikovosti jakožto klíčového faktoru ohledně vedení záznamů o přístupu k osobním údajům. S tímto je možno v obecné rovině souhlasit, nicméně zároveň je třeba konstatovat, že obviněná neuvedla žádný konkrétní argument, který by zpochybnil potřebu logování ve vztahu k ISoSS. Takovým argumentem není zejména to, že přístup oprávněné osoby může být zároveň i neoprávněným, jelikož součástí řádného logování je i uvedení důvodu pro přístup k osobním údajům umožňující jeho následné prověření. Není jím ani případná veřejná přístupnost zpracovávaných osobních údajů, jelikož tato mají být chráněna i před neoprávněným pozměňováním. Nicméně odvolací orgán je toho názoru, že míra rizikovosti, a to velmi vysoká, v tomto případě koresponduje i s klasifikací ISoSS jakožto významného informačního systému podle zákona č. 181/2014 Sb., o kybernetické bezpečnosti a o změně souvisejících zákonů, resp. vyhlášky č. 317/2014 Sb., o významných informačních systémech a jejich určujících kritériích. Nadto neoprávněné pozměnění, likvidace nebo zpřístupnění osobních údajů obsažených v ISoSS by nepochybně měly závažný dopad i do práv a svobod dotčených fyzických osob (např. vznikly by pochyby ohledně jejich kvalifikace, mohly by být vystaveny určitým nátlakům apod.).

Odvolací orgán pak obecně zastává názor, že logování přístupů k osobním údajům je i po zrušení zákona č. 101/2000 Sb. jedním z nejzákladnějších prvků jejich zabezpečení, a to i s preventivní působností, a musí proto být vnímáno jako zcela běžná součást automatizovaného zpracovávání. V případě ISoSS se nadto jedná o informační systém, u kterého by smyslu § 2 písm. d) zákona č. 181/2014 Sb. narušení bezpečnosti informací mohlo omezit nebo výrazně ohrozit výkon působnosti orgánu veřejné moci, resp. by mělo významný

negativní vliv do práv subjektů údajů, což konkrétně vyžaduje mimo jiné zajistit i řádné logování, čemuž obviněná nedostála.

Co se týká přestupku podle § 62 odst. 1 písm. b) zákona č. 110/2019 Sb., byly obviněnou v rámci rozkladu jako právní tituly příslušného zpracování především uvedeny čl. 6 odst. 1 písm. c) a e) obecného nařízení. Tyto právní tituly by obecně bylo možno akceptovat nicméně s tím, že příslušná s tím korespondující právní povinnost je vymezena ustanovením §§ 180-183 zákona č. 234/2014 Sb., přičemž obviněná jakožto orgán stání moci tuto může vykonávat pouze v mezích stanovených zákonem a způsobem, který zákon stanoví (viz čl. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 2 Ústavy České republiky). Výše uvedená ustanovení zákona č. 234/2014 Sb. ovšem předmětné zpracovávání osobních údajů obviněné neukládají. Totéž se týká i v rozkladu uvedené povinnosti dle § 48 odst. 2 zákona č. 234/2014 Sb., která je uložena výhradně orgánům činným v trestním řízení a nikoli obviněné. Předmětné osobní údaje pak zjevně nejsou zpracovávány v režimu zákona č. 499/2004 Sb., o archivnictví a spisové službě, což vyvrací tvrzení obviněné ohledně zpracování pro archivní účely. Co se týká povinnosti zpracovávat přesné osobní údaje, obviněná nijak konkrétně neobjasnila, jak by vedení předmětného souboru osobních údajů mohlo k plnění této povinnosti přispět. Navíc je nutno upozornit, že pro tento případ by bylo nutno příslušné údaje pravidelně aktualizovat, přičemž v opačném případě by užití těchto dat mohlo být kontraproduktivní. Obviněná tak předmětným zpracováváním zjevně překročila disponibilní právní titul, čímž zároveň porušila i povinnost dle čl. 5 odst. 1 písm. b) obecného nařízení. Závěrem nutno ještě doplnit, že pro případ kvalifikace skutkové podstaty tohoto přestupku je změna právních předpisů irelevantní, neboť předchozí i stávající právní úprava obsahují obdobné instituty. Přestupek pak, což považuje odvolací orgán za nezbytné dále připomenout, jak výslovně konstatuje výrok I.1. rozhodnutí, spočívá v uchovávání osobních údajů uvedených v kopiích osobních dokladů. Není jím tedy samo vyžadování dokladů, resp. jejich kopií pro účely jednorázového ověření totožnosti, jelikož toto samo o sobě nelze chápat jako zpracování osobních údajů, a tudíž ani hodnotit prismatem obecného nařízení a zákona č. 110/2019 Sb.

Z rozkladu je navíc zřejmé, že obviněná v zásadě porušení svých povinností připouští, jelikož v rozkladu připomenula přijetí určitých nápravných opatření v důsledku provedené kontroly. Tento fakt by evidentně měl význam v rámci úvahy ohledně sankce, resp. pro případ uložení pokuty ohledně její výměry. Vzhledem k zákonem předepsanému upuštění od uložení jakéhokoli správního trestu, který by patrně korespondoval s pokutou řádově ve výši statisíců Kč, však je třeba tuto okolnost považovat za irelevantní.

Odvolací orgán v této souvislosti nad rámec všeho výše uvedeného poznamenává, že při výkladu rozhodného práva naráží na napětí vytvořené českým zákonodárcem mezi konstrukcí zákona č. 110/2019 Sb. a textem obecného nařízení, resp. mezi účely obecným nařízením předvídané diskrece národního zákonodárce a jejím konkrétním provedením v adaptačním zákoně.

Zákonodárce vyšel z možnosti dané čl. 83 odst. 7 obecného nařízení, dle kterého může každý členský stát stanovit pravidla týkající se toho, zda a do jaké míry je možno ukládat správní pokuty *orgánům veřejné moci a veřejným subjektům* usazeným v daném členském státě. V návaznosti na to ustanovení § 62 odst. 5 zákona č. 110/2019 Sb. ukládá Úřadu, aby upustil od uložení jakéhokoli správního trestu (také tehdy), jde-li o správce a zpracovatele uvedené v čl. 83 odst. 7 obecného nařízení.

Pokud nyní v kontextu § 62 odst. 5 zákona č. 110/2019 Sb. odhlédneme od extenze výjimky z možnosti neukládat „správní pokuty“ (administrative fines; amendes administratives) na nemožnost ukládat „správní tresty“, nelze přehlédnout, že samotné netrestání definovaných entit není konečným cílem obecného nařízení. Článek 84 obecného nařízení totiž ukládá státům povinnost stanovit pravidla pro *jiné sankce*, jež se mají ukládat za porušení tohoto nařízení, zejména za porušení, *na něž se nevztahují správní pokuty podle článku 83*, a učíní veškerá opatření nezbytná k zajištění jejich uplatňování. Tyto *sankce musí být účinné, přiměřené a odrazující*. Jinými slovy to potvrzuje recitál 152: *„Nejsou-li správní sankce harmonizovány tímto nařízením nebo v případě potřeby v jiných případech, jako jsou závažná porušení tohoto nařízení, měly by členské státy zavést systém, který zajistí uložení účinných, přiměřených a odrazujících pokut. Povaha těchto trestních nebo správních sankcí by měla být stanovena právem členského státu.“*

Absence komplexní reakce zákonodárce na své vlastní rozhodnutí využít možnosti čl. 83 odst. 7 obecného nařízení tak vede k požadavku na takovou interpretaci a aplikaci rozhodného práva (včetně procesního), jež dá maximální průchod efektivitě řízení a v níž vyniknou jiné (netrestající) legitimní účely řízení, např. účel preventivní a účel výchovný. Kromě účelů a vodítek plynoucích přímo z obecného nařízení pak nelze opomenout ani další rovinu důsledků stávající legislativní konstelace, kterou je obtížně obhajitelná nerovnost v otázce efektivitě trestání (donucení) založená mezi subjekty, jimž jsou uloženy srovnatelné povinnosti.

Argumentaci obviněné proto odvolací orgán odmítl a po celkovém přezkoumání neshledal žádný důvod způsobující nezákonnost rozhodnutí. Stejně tak odvolací orgán neshledal ani žádná pochybení v postupu správního orgánu prvního stupně. Na základě všech výše uvedených skutečností proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí se podle ustanovení § 91 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, nelze odvolat.

Praha 5. prosince 2019

otisk úředního razítka

JUDr. Ivana Janů
předsedkyně
(podepsáno elektronicky)